

[Lønger]

ikke så meget nyt at hente i ministerens redegørelse. Det er for størstedelens vedkommende nogle statistiske oplysninger, og de få steder, hvor der er optræk til noget nyt og spændende, lader ministeren oplægget stå og går så pludselig over til at snakke om noget helt andet. Det skal jeg vende tilbage til, for det er ikke ganske tilfældigt.

Men lad mig indledningsvis kommentere noget af det, som faktisk står i redegørelsen. Den er jo, som man næsten kunne vente, blevet modtaget af pressen med overskrifter om, at nu er kriminaliteten igen steget, og ministeren vil ikke acceptere det mere. Og vel er antallet af anmeldelser steget, men når man lægger det hele sammen uden hensyn til, om der er tale om et mord eller om et cykeltyveri, så kan man jo også sagtens få det til at se sådan ud.

Hvis man derimod gør sig den ulejlighed at nå frem til sidste side i redegørelsen, kan man jo se, som hr. Leif Hermann var inde på, at de anmeldte voldstilfælde tilsyneladende toppede i 1981, og at både 1982 og 1983 ligger lavere. De anmeldte tilfælde af røveri toppede også i 1981, og både 1982 og 1983 har færre anmeldelser. Antallet af anmeldelser af narkotikakriminalitet var i 1983 nede på næsten halvdelen af tallet fra 1981, og selv om lige præcis den statistik er svær at bruge som faktisk udtryk for narkotikakriminalitet, så er ændringen meget markant. Og der må vel være en mening med overhovedet at tage statistikken med og åbenbart også i at placere den på den allersidste side, som åbenbart ikke alle når frem til.

Hermed være ikke sagt, at VS synes, at kriminalitetsniveauet er acceptabelt, men hvad angår den alvorligste del af kriminaliteten, så er den altså ikke stigende.

En af de centrale passager i redegørelsen står på side 9 (Folketingstidende 1984-85, sp. 2765), i øvrigt lige efter, at regeringen har fastslået, at nu er kriminalitetsniveauet uacceptabelt højt, som det hedder. Jeg vil gerne citere:

»Særligt for så vidt angår volds- og narkotikakriminalitet er det regeringens opfattelse, at der bør sættes særligt ind på at bekæmpe disse og andre tilsvarende alvorlige overtrædelser af straffeloven.

Regeringen anser en effektiv retshåndhævelse for afgørende i kriminalitetsbekæmpelsen.«

Og her er det så, det for alvor begynder at blive spændende. I stedet går ministeren i gang med at fortælle om de lovændringer, som folkettinget vedtog for et halvt år siden, og som formentlig må forudsættes at være medlemmerne bekendt. Men oplægget passer derimod som fod i hose til, at regeringen forbereder et lovforslag, der skal gøre det lovligt at bruge provokatører, med alt hvad det indebærer. Anonyme vidner er det næste, selv om en praksis jo allerede har udviklet sig på det område.

Når ministeren i løbet af nogen tid fremsætter lovforslaget om brug af provokatører, vil han blot kunne henvise til denne redegørelse. Den lægger ligesom op til det. Og det giver mig lejlighed til at sige, at nok er det vigtigt, at kriminaliteten bekæmpes, og at forbrydelserne opklares, helt bestemt, men for ethvert middel er der argumenter både for og imod. Der er ingen som helst tvivl om, at anonyme vidner og provokatører kan pynke på opklaringsstatistikkerne; de skelner nemlig ikke mellem, om det er skyldige eller uskyldige, der bliver dømt. Alt andet lige øges risikoen for justitsmord, når man bringer den slags metoder i anvendelse. Det er umuligt for en tiltalt at forsvare sig mod et anonymt vidne. Det er i strid med dansk tradition, hvilket for så vidt også erkendes fra alle sider.

Jeg vil godt give fru Birthe Rønn Hornbech ret i det, hun siger, nemlig at politiet skal beskytte den lovlydige borger; men politiet, retsvæsenet, skal altså også beskytte den lovlydige borger imod justitsmord, og der ligger en klar risiko for det i at udvikle bruget af provokatører og anonyme vidner.

Stillet over for det valg siger vi fra, fordi risikoen for at begå et justitsmord vejer så tungt, og vi vil hellere lægge navn til at stå frem og forsvare og forklare, at det altså ikke er alle forbrydelser, der opklares. Det er det jo for resten heller ikke i forvejen. 75 pct. af alle anmeldelser fører ikke til nogen opklaring, og de øgede beføjelser, som politiet står i kulissen og beder om, kunne muligvis ned sætte dette tal til 74 pct., men det er en meget dyr procent at vinde på opklaringsstatistikkerne. Så vil vi hellere hente de procenter hjem på områder, hvor den slags metoder ikke er nødvendige.

Der er for så vidt ingen tvivl om, at politiet gerne vil have disse øgede beføjelser, og